

canh tác trên phần đất họ có, và kết quả là những nạn đói mới lại xuất hiện. Ngay sau đó, chính quyền Đỏ bắt đầu trưng thu lương thực. Phản ứng đối với điều này là sự sụt giảm sản lượng nghiêm trọng hơn nữa: rốt cuộc thì tiền bạc cũng chẳng có giá trị gì. Sau đó, việc tập thể hóa đã bắt buộc phải được thực thi. Đầu tiên, các *kulak* bị tố cáo, bị tấn công, bị tước đoạt tài sản và thường xuyên bị lưu đày/trục xuất. Tiếp theo, những nông dân nghèo hơn bị nô dịch. Vùng nông thôn Nga, dẫu dột hơn nhiều so với các thành thị, đã trải qua những nỗi đau đớn khôn cùng. Theo một nghĩa nào đó, đây chính là sự quá báo nhần tiền (*poetic justice*). Cho đến tận ngày nay, khu vực nông nghiệp của Liên Xô vẫn là nhà tế bần của quốc gia – và cũng là phần bất hạnh nhất của nó.

Như người ta có thể thấy, mỗi thành phần của nước Nga đều chịu một phần tội lỗi trong cuộc Cách mạng. Dĩ nhiên, các quốc gia Cơ Đốc giáo khác cũng vậy, và cuối cùng nhưng không kém phần quan trọng là những người Đức như Tướng Ludendorff, người đã đưa Lenin trở lại nước Nga vào năm 1917. (Điều này chỉ chứng minh rằng thật tội lỗi khi thực hiện những hành vi phi đạo đức vì lợi ích của quốc gia mình.) Các chính nghĩa là các chính nghĩa mang tính phổ quát – chẳng hạn như truyền thống Cơ Đốc giáo trong quản trị quốc gia. Sự khinh bỉ che đậy sơ sài mà những người Bolshevik dành cho người Đức trong các cuộc đàm phán hòa bình ở Brest-Litovsk là hoàn toàn đích đáng.

Giai cấp công nhân Nga có lẽ là ít có tội nhất. Có tội lớn nhất chính là những nông dân tham lam và, trên hết, là tầng lớp tri thức (*intelligentsiya*) lấp lánh, tài hoa và đáng mến. Qua nhiều thế hệ, tầng lớp này đã xói mòn cấu trúc xã hội của Nước Nga Mẹ Linh thiêng, hoặc bằng cách đứng về phía những người Xã hội Cách mạng, tổ chức Narodnaya Volya, những người Dân chủ Xã hội, hoặc bằng cách tỏ ra "cởi mớ", bằng cách chế giễu di sản dân tộc, bằng cách lan truyền sự hoài nghi lịch sử, bằng cách bắt chước một cách ngu ngốc các mô hình, tư tưởng và thể chế phương Tây vốn không bao giờ phù hợp với nước Nga. Dostoyevski trong tác phẩm *Lũ người quỷ ám* (*Byessy*) đã khắc họa một cách rất sinh động cách mà chủ nghĩa tương đối tự do và chủ nghĩa hoài nghi đã sinh ra những quái vật trời lên mặt nước trong những thập kỷ cuối cùng trước Cách mạng. Và Dostoyevski biết rõ điều đó. Thời trẻ, chính ông từng là một người theo cánh tả và với tư cách là một thành viên của nhóm âm mưu Petrashevsky, ông đã bị kết án tử hình và từng sống trong một nhà tù ở Siberia, trong *Hồi ký viết từ ngôi nhà tử khí* (*The House of the Dead*).

Trong một trong những cuốn sách xuất sắc nhất về Cuộc Cách mạng Cộng sản, *Tsarstvo Antikhrista* (*Vương quốc Kẻ Chống Chúa*), Dmitri Merezhkovsky đã viết: "Những người